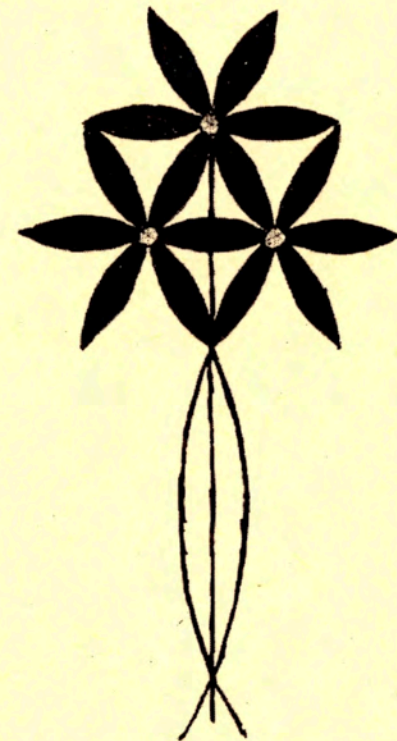

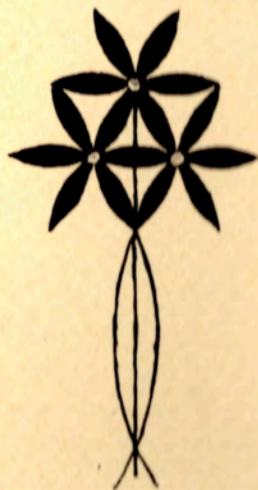
Άρης Γαβριηλίδης

Τα φλύαρα αποσιωπητικά...

Ποιήματα

Διόνυσος 2008

Τα φλύαρα αποσιωπητικά...

Άρης Γαβριηλίδης

**ΤΑ ΦΛΥΑΡΑ
ΑΠΟΣΙΩΠΗΤΙΚΑ...**

Στην Κλεοπάτρα μου...

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΥΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΘΕΤΗΘΗΚΕ
ΑΠΟ ART HELLAS Δ. Γ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144, Τ.Κ. 185 36 ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΤΗΛ.: 210 4182591

Έργα του ιδίου:
ΑΝΤΙΟ, ΑΓΧΟΣ (Εκδόσεις Διόπτρα, 2007)

© copyright, Άρης Γαβριηλίδης,
Λ. Καίρη 32, Διόνυσος, 145 76 τηλ. 210 8150203

Όλα τα δικαιώματα ανήκουν στον ιδιοκτήτη του copyright.
Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του έργου (ή τμήματός του) με
οποιοδήποτε μέσο, χωρίς την άδεια του.

Το σχέδιο στο εξώφυλλο είναι του Άρη Γαβριηλίδη.

Τα σχέδια στο εσωτερικό του βιβλίου είναι του ζωγράφου
Σπύρου Χειμωνάκη

ΑΡΗΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΤΑ ΦΛΥΑΡΑ ΑΠΟΣΙΩΠΗΤΙΚΑ...

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Περιέχονται
οι ποιητικές συλλογές:

Εφηβικό Όνειρο
Ωριμα Στάχρα
Μονοκοτυλήδονα

Εφηβικό Όνειρο

(1965-1968)

Επίκληση

Ω, συ,
θεά γλυκιά,
της σκέψης απαύγασμα,
του πνεύματος λύτρωση,
πνοή Δημιουργίας,
Έμπνευση!

Σκιρτήματα

Σιγοψιθύρισμα γλυκό
μια νύχτα μαγεμένη
που η ψυχή στα σύννεφα
πετάει αναστημένη,
σιγοψιθύρισμα γλυκό
σαν θρόισμ' ανεμώνας,
ανατριχίλα απαλή,
-βελούδου στόμα χάδι-
την έκστασ' η μαρμαρυγή
των αστεριών απάνω
ανάλαφρα που προκαλεί
-ω νεραϊδένια φύση-
πόση μαγεία στο φιλί
και τι γλυκό μεθύσι!

Μελαγχολία

Μουντό, χλωμό, μονότονο,
της Κυριακής το δειλί
φέρει τη θλίψη στην καρδιά
την παγωνιά στα χείλη.

Μουντές, χλωμές, μονότονες,
ατέλειωτοι χειμώνες,
κυλούν οι μέρες αδειανές
και σβηθούνται στους αιώνες.

Μουντά, χλωμά, μονότονα,
γεμάτος με ανία,
αργοπετάει ο στοχασμός
κοιμιέτ' η αγωνία.

Μουντός, χλωμός, μονότονος,
κι ο λογισμός τ' αγέρι
της άγριας νύχτας καρτερά
τη λύτρωση να φέρει.

Ερημιά

Κοιτάζω γύρω μου.
Ψάχνω γι' ανθρώπους.
Κανείς!
Άμορφες μόνο φιγούρες
που πεθαίνουν
πριν γεννηθούν.
Μόνος.

Μα να!
Στο βάθος
του μαύρου φόντου,
λίγες θαμπές υπάρξεις
απομακρύνονται
βιαστικά.
Τρέχω
να τις φτάσω!
Φεύγουν.

Μόνος.
Δεν πειράζει,
ίσως έτσι,
είναι καλλίτερα...

«Τι είναι ζωή ; »

Ένας φανταστικός κόκκος χρόνου
κλεμμένος απ' τ' Άπειρο
που 'χει γι' αρχή
μια διάφανη αθώα δροσοστάλα
και τέλος
ένα γκριζο βαθύσκιο κυπαρίσσι...

Νήμα

Τι; Ένα λεπτό ανάπαψη ζητάς;
Ούτε στιγμή!
Ρίξου με λύσσα μέσ' το στίβο!
Τρέξε!
Τα μέλη θα ζητούν ξαποσταμό.
Όμως το πνεύμα θα ζητάει αγώνα.
Δες!
Εκεί, στο τέρμα,
το νήμα παρθένο
προσμένει το άγγιγμα του στήθους σου.
Είναι η νίκη!
Η λύτρωση!

Η Πνοή σου

Κι αν κάποτε το θάρρεψα πως σ' έπνιξα στη λήθη
Λησμονησιά γυρεύοντας στο λήθαργο του νου,
Ενα σπιθάκι της φωτιάς που μου 'καιγε τα στήθη,
Ολο μου θύμιζε, αχνά, το χρώμα τ' ουρανού...
Πικρές ελπίδες και νεκρές, θλιμμένο παραμύθι...
Αξαφνα σαν σ' όνειρο, ήρθες ένα δείλι
Τη σπιθα έκανες φωτιά, με μία σου πνοή!
Ρόδα ανθίσανε στη γης, ανοίξανε τα χείλη
Αγάπη ήρθες κι έφερες μαζί σου τη ζωή...

Στρατόπεδο Κορίνθου

Εάν θες να μάθεις ένα μυστικό
Ρώτησε τα μάτια μου, ρώτα την καρδιά μου
Ρώτησε τη θάλασσα και τον ουρανό
Ισως βγάλουνε φωνή και σου πούνε Τώρα
Και για Πάντα
Οτι
Σ' αγαπώ....

Ένα σου Δάκρυ

Δυο υγρές γαλάζιες λίμνες
τα μάτια σου
λουσμένα στο φως της αυγής.

Βάζω το ποίημα
κάτω απ' το προσκεφάλι μου.
Θάρθεις στον ύπνο μου;

Το Δάκρυ σου

Δροσοσταλίδα παρθένα
το δάκρυ σου
ανάβλυσε δειλά απ' τα μάτια σου
τρεμόπαιξε με τα βλέφαρα
κι αργοκύλησε στο λευκό σου μάγουλο.
Το σκούπισα με την άκρη των χειλιών μου
και τόκανα φυλαχτό
μέσ' την καρδιά μου.

Τα μάτια σου λάμπανε
σαν την αυγή...

Στην Πειραϊκή

Τα βλέμματά μας έσμιξαν
και δέθηκαν αυθόρμητα τα χέρια
σε τρυφερό δεσμό.

Ο αέρας φύσαε δυνατά
ριπίζοντας με μιαν αλλόκοτη
ζεστασιά τις πλάτες μας.

Έτρεμες σαν το σπουργιτάκι
στην αγκαλιά μου.

Περνούσα τα χείλη μου
φευγαλέα στα μάγουλά σου
στα μάτια σου, στα χείλη σου.

Το χέρι σου τυλιγμένο
στη μέση μου
πανάκριβο ζωνάρι.

Αγναντεύαμε απ' τα ψηλά τα βράχια
τον ορίζοντα.

Η θάλασσα, πλανταγμένη
έσκαζε με πείσμα
μπατοίζοντας τα βράχια
που υπέμεναν στωικά
τον υδάτινο θυμό της
σκάζοντάς τον σε συντριβάνια.

Ο ήλιος έτοιμος να δύσει.

Πιασμένοι απ' το χέρι
κατεβήκαμε βράχο- βράχο
στην ακτή...

Sapore di lacrime

Δάκρυ πνιχτό, δάκρυ καυτό,
του πόνου μου το δάκρυ
σαν χάδι αργοκύλησε
απ' του ματιού την άκρη...
... και κρύφτηκε στα χείλη μου
-του μυστικού τη σκέπη -
μην το προδώσ' η αστροφεγγιά
να μη το δουν, δεν πρέπει!

Κι ήταν η γεύση του πικρή
φαρμάκι ποτισμένη
γιατί έβλεπε το όνειρο
να σβηέται, να πεθαίνει...

Τούτη την ώρα...

Τούτη την ώρα η σκέψη μου
φετερούγισε σε σένα
ματάκια μου ολόγλυκα
ματάκι' αγαπημένα.

Τάχα με σκέφτεσαι κι εσύ,
λατρεία μου και φως μου;
Ή μήπως σε παρέσυρε
ο 'ρυμαγδός του κόσμου
και σ' άλλα πράγματα, πεζά,
η σκέψη σου γυρίζει
κι αυτή που σου 'στείλα εγώ
σε μια γωνιά δακρύζει;

Στην Αδελφή Δήμητρα

Κει που θα πας στην ξενιτιά,
τύχη βουνό να βρεις μπροστά σου.
νάχεις παρέα τη χαρά,
να εκπληρωθούνε τα όνειρά σου.

Το μέλλον να 'ναι ρόδινο
να μη σου λείψ' η υγεία.
Κει που θα πας στην ξενιτιά,
να βρεις την ευτυχία.

Παχυδερμίες

Χα, χαχά, χαχά, χαχά
το Παχύδερμο γελά
και χαϊδεύει την κοιλιά του
κι όλο ξύνει τα μεριά του.

Και πεινάει, όλο πεινάει
κι ότι βρει το μασουλάει.
Κι όταν απ' τη μάσα σκάει
το λαιμό του γαργαλάει
κι ότι έφαγε, ξερνάει.
Φτου και πάλι απ' την αρχή
ξαναρχίζει το φαϊ.

Και τη μπόχα που ξερνάει
με παρφούμια τη σκεπάζει.
Με τις μύγες κάνει χάζι.
Για τους άλλους τι τον νοιάζει;
Έχει αυτός λαρδί πολύ.
Κι' όλο κάποιο Γιουσсуφάκι
θα βρεθεί για το μεράκι
που τον πιάνει σαν βαριέται
στα στρωσίδια να κυλιέται.

Δεν βαριέσαι, μασαλά,
τα κρασιά νά 'ναι καλά
κι ας τους άλλους για να λένε.
Τέτοιοι που 'ναι, τέτοια θένε.

Κι αν τους δίνεις κανναβούρι
για να τρώνε κι έν' αχούρι
να κοιμόνται, λεν "οπολλάτη"
τι έχει γύρει πια η πλάτη.
Έτσι είναι γεννημένοι.
Άνθρωποι δεν είναι;

Μένει

λίγο λάδι στο λυχνάρι
και τα βλέφαρ' έχει πάρει
γλυκός λήθαργος.

Μα να

παραμιλητό αρχινά:
Θέλω κι άλλα, θέλω κι άλλα
αίμ' ανθρώπινο για γάλα
το μεδούλι τους να πιω
ακριβό, γλυκό ποτό.
Θέλω, θέλω όλα τα θέλω
και ετούτα και εκείνα...

.....

(Η φλογίτσα στο λυχνάρι τρεμοπαίζει... θα
σβήσει... μα να! Αρχίζει να φουντώνει, δυναμώνει,
κορώνει! Γίνεται μεγάλη πυρκαγιά, έτοιμη να
καταπιεί στο διάβα της τα πάντα...)

ΣΤΟ ΒΑΛΤΟ...

Είδαμε τη ζωή
μέσ' απ' τα γκριζα κρέπια της υπόστασής μας.
Δεν γελούσαμε από αφέλεια
μα γιατί θα πέτρωναν τα χείλη
στη μάσκα της ανέκφραστης ουδετερότητας.

Κι έρχονταν στιγμές
που νιώθαμε πως ξεφεύγαμε.
Δεν ήταν παρά μια ανάπαυση
που προξενούσε ένα βότσαλο.
Ένας, δύο, τρεις μεγάλοι κύκλοι
κι ύστερα τίποτα...
Αργότερ' ανακαλύπταμε
πως το βότσαλο ήταν χάρτινο
και οι κύκλοι, κι αυτοί δημιουργήματα
μιας δικής μας μάταιης κίνησης.
Και περιμέναμε...

Κι η ανάσα γινόταν σφυριχτή
και κουλουριάζαμε τις σπείρες της οντότητάς μας
ζητώντας λίγη ζεστασιά.
Μα η παγωνιά
ήταν μέσα μας.

Φυσούσαμε να διώξουμε
το μολυβένιο σύγνεφο
και πόναγαν τα πνεμόνια μας.
Άδικα.
Γιατί το σύγνεφο
δεν είχε μέσα του
ούτε βροχή.

Πνιγμένοι στον ιδρώτα
προσμέναμε τ' αγέρι
που δεν ερχόταν
γιατί η θεά
ήθελε κι άλλες θυσίες...

Κι όταν θελούσαμε να κόψουμε τις ρίζες
έμεναν πάντα δυό τελευταίες ίνες
που μας τραβούσαν στο βυθό.
Και μπήγαμε τα νύχια στη σάρκα του λαιμού
να σπάσουμε τ' αόρατο πλοκάμι
που μας έσφιγγε
όλο και πιο σφιχτά.
Μ' αντίς για το πλοκάμι
έσπαζαν τα νεύρα των δαχτύλων
κι έμεναν ασπρισμένα τα νύχια.

Ζηλέψαμε το λευκό νούφαρο που διάβηκε σιμά μας
κι η καρδιά μας χτύπησε πιο δυνατά
στέλνοντας καυτό αίμα
στις μουδιασμένες φλέβες.
Μα κι αυτό το πήρε μια δίνη
και το 'στειλε σ' ένα βάτραχο
που τα σοφά μάτια του
σπίθιζαν μ' ηλιθιότητα
κι έκλειναν μ' ευδαιμονία.

Σαν έπεφτ' η νύχτα
ερχόσαν τα κοράκια
κι έστηναν πένθιμο, τρελό χορό
με τις ιδέες μας.
Ο στρόβιλος σταμάταγε τη σκέψη
κι έφερνε τα όνειρα
(κουρνιασμάτα ερπετών με χάντρινα μάτια)
όνειρα με τσιτωμένα βλέφαρα.
Και περιμέναμε...

Κι ήσαν οι ώρες π' ερχόσαν οι βίσονες
να ποτιστούν στο βάλτο.
Μά 'θελαν πιοτί εκλεχτό
και σκίζαμε τις φλέβες μας
να τους χορτάσουμε.

Κι ύστερα
ήταν οι γύπες
(ώ οι γύπες!).
Καθόσαν στο κρανίο μας
και μας κορμάτιαζαν
σιγά σιγά
με τέλεια ηδονή
τον εγκέφαλο
και κάθε τόσο έβγαζαν
κρωγμές θριάμβου.

Ολόγυρα οι κίτρινες καλαμιές
ύψωναν καβαφικά τείχη.

Σαν ερχόταν Φθινοπώρι
γέμιζε το στόμα
καφετιά, σαπιασμένα φύλλα
και η στυφή τους γεύση
έκαιγε το λαιμό.

Και σαν ερχότανε Χειμώνας
πάγωνε ο αγέρας
και κοιμόσανε οι αρτηρίες
ένα λήθαργο αναισθητο.
Κι έμενε μόνο η καρδιά
ένας μαυρισμένος σβώλος.

Και σαν ερχόταν Καλοκαίρι
μας έκαιγε το λιωμένο χρυσάφι του ήλιου.
Τσουρούφλιζε τα μάτια
χωρίς να τα ζεσταίνει.

Κι όταν ερχόταν Άνοιξη
νιώθαμε τη γύρη
να μας κεντάει τις αισθήσεις μας
και γυάλιζε το νερό
σαδιστής καθρέφτης...

Τζον Κέννεντο-Μάρτιν Λούθερ Κινγκ-Ρόμπερτ Κέννεντο

Μαύροι, τι κάθεστε λοιπόν παράμερα και κλαίτε;
Σας πήραν και τον Τρίτονε κι' εσείς κοιμάστε ακόμη
τον ύπνο που σας πότισε τ' αφιόνι του τυράννου;
Ξεσηκωθείτε το λοιπόν κάντε τα χέρι' αξίνες
πέτρα στην πέτρα όρθια καμία να μη μείνει.
Βάλτε φωτιές πελώριες, σκάψτε στη γης λακκούβες
τάφοι να γίνουν των θεριών που θένε να μας φάνε.
Μπήξτε τα δόντια σε λαιμούς, τα δάχτυλα στα μάτια
ξεσκίσετε τα σωθικά των πορωμένων γκάνγκστερ
βορά να γίνουν των σκυλιών, τροφή για τα σκουλήκια.

Συγχώρεσέ με, Μπόμπυ μου, αν κόντρα σου πηγαίνω
μα ο λογισμός μου θόλωσε απ' τ' αίματα τα τόσα!
Άλλωστε, μάθαμε καλά, μας το 'παν οι Αιώνες
η βία πως πατάσσεται μονάχα με τη ΒΙΑ.

(γραμμένο την ημέρα της δολοφονίας του Ρόμπερτ Κέννεντο)

ΑΠΟΚΡΙΕΣ ΤΟΥ 1965

(Στην πρώτη Λυκείου, παραμονή διαγωνισμών πρώτου εξαμήνου. Οι άλλοι διασκεδάζαν κι εγώ στο σπίτι διάβαζα. Καταγραφή των ήχων, κυρίως, αλλά και κάποιων οπτικών εντυπώσεων όταν άνοιγα φευγαλέα την πόρτα...Διάχυτη η μελαγχολία της μοναξιάς αλλά και της αίσθησης πως κάτι γίνεται για τελευταία φορά. Ήτανε, βλέπεις, η τελευταία Κυριακή των Απόκρεω...)

Δώδεκα παρά τέταρτο η ώρα. Κοντά μεσάνυχτα.

Το ράδιο παίζει έναν έξαλλο ρυθμό, σόλο κορνέτα.

Απέξω ακούγονται τα αδιάκοπα σφυρίγματα από καραμούζες και χαρούμενες φωνές. Μια παρέα ανεβαίνει την ανηφόρα τραγουδώντας φάλτσα κάποιο λαϊκό σουξέ.

Η τελευταία Κυριακή της Αποκριάς. Ο κόσμος διασκεδάζει.

Η κορνέτα απ' το ραδιόφωνο σωπαίνει κι ακολουθεί μια γιάνκα με τους Φόρμιγξ.

Ακούγονται στριγκλίσματα φρένων κι ο ήχος μιας πόρτας αυτοκινήτου που κλείνει με πάταγο. Συγκεχυμένες ομιλίες και δυνατά γέλια. Είναι μια παρέα προσκεκλημένων στο πάρτι που γίνεται στο νεόχτιστο σπίτι των νεόνυμφων.

Η φωνή του σπήκερ στο ραδιόφωνο αναγγέλλει ότι η ώρα είναι δώδεκα ακριβώς. Ξημερώνει Καθαρή Δευτέρα.

Ένα μηχανάκι προσπαθεί, αγκομαχώντας, ν' ανεβεί την ανηφόρα κάνοντας ένα δαιμονισμένο θόρυβο. Με τα πολλά, τα καταφέρνει και, ξαλαφρωμένο, απομακρύνεται.

«Απόψε είναι η τελευταία Κυριακή της Αποκριάς. Ας την χαρούμε, λοιπόν, με τις επιτυχίες που ο σταθμός μας διάλεξε για σας» Ακολουθεί η «Άπονη Ζωή».

Από μακριά ακούγεται ο ήχος ταμπούρλου και κλαρίνου σε γνωστό δημοτικό κομμάτι. Στο δρόμο ένας μεθυμένος παραπατάει μιλώντας με τον εαυτό του.

Απ' την αντίθετη πλευρά, ένα ζευγάρι έρχεται σφιχταγκαλιασμένο διαλέγοντας την πιο σκοτεινή πλευρά του δρόμου.

Η ζεστή φωνή του Κώστα Χατζή ξεχύνεται από το ράδιο και γεμίζει το δωμάτιο.

Έν' αστέρι στον ουρανό σβήνει αφήνοντας πίσω του μια φωτεινή γραμμή.

Τελευταία Κυριακή της Αποκριάς.

Ο κόσμος διασκεδάζει...

**ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ**

FROM CHILDHOOD'S HOUR
(by Edgar Allan Poe)

From childhood's hour I have not
As others were; I have not seen
As others saw; I could not bring
My passions from a common spring.
From the same source I have not taken
My sorrow; I could not awaken
My heart to joy at the same tone;
And all I loved, I loved alone.
Then-in my childhood, in the dawn
Of a most stormy life- was drawn
From every depth of good and ill
The mystery which binds me still:
From the torrent or the fountain,
From the red cliff of the mountain,
From the sun that round me rolled
In its autumn tint of gold,
From the lighting in the sky
As it passed me flying by,
From the thunder and the storm,
And the cloud that took the form
(When the rest of Heaven was blue)
Of a demon in my view.

ΑΠ' ΤΑ ΠΑΙΔΙΑΤΙΚΑ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΑ ΠΑΛΙΑ
(Εντγκαρ Άλλαν Πόε)

Ποτέ παιδί δεν ένιωσα καθώς οι τόσοι άλλοι
ποτέ κι εγώ δεν κρύφτηκα σε μια ζεστή αγκάλη
Οι πόθοι μου στα όνειρα δεν βρήκαν λυτρωμό
Μα στο βουβό παράπονο και στο πνιχτό λυγμό.
Οι λύπησες δεν στάλλαξαν από την ίδια βρύση
που τόσοις άλλους κέρασε, δεν έχει τραγουδήσει
τη μέθη της χαράς μου ο ίδιος τόνος,
Κι ότi ποτέ μου αγάπησα, τ' αγάπησα ολομόνος.
Τότε, στ' άγουρα χρόνια, την αυγή ζήσης τρικυμισμένης,
ύπουλα ανασούρθηκε, σα φίδι της 'μαρμένης,
μέσα στις ρίζες του καλού και του κακού κρυμμένο
κειό το μυστήριο π' όλο το είναι μου κρατάει δεμένο:
Από τους χείμαρους, τις γάργαρες πηγές,
από τις άγριες κι απάτητες πλαγιές,
από τον ήλιο που μού 'δειξε τα διάπλατα τ'
ουράνιου χώρου

μέσ' το χρυσάφι το χλωμό του φθινοπώρου,
τον κεραυνό που ξέσκισε τα κρέπια τ' ουρανού
και λυσσασμένα μπηχτηκε στα στήθια του βουνού,
την καταιγίδα, την υπόκωφη βροντή,
από το σύγνεφο που πήρε τη μορφή
-όταν ολάκερος ο ουρανός γελούσε-
ενός απαίσιου σατανά, που με περιγελούσε.

**On a Distant View of the Village and School Harrow
on the Hill**
(by Byron)

Ye scenes of my childhood, whose loved recollection
Embitters the present compared with the past;
Where science first dawn'd on the powers of reflection
And friendships were form'd, too romantic to last

Where fancy yet joys the trace the resemblance
Of comrades, in friendship and mischief allied
How welcome to me your ne'er fading remembrance
Which rests in the bosom, though hope is denied.
Again I revisit the hills where we sported
The streams where we swam, and the fields where we fought
The school where loud warn'd by the bell, we resorted
The pore o'er the precepts by pedagogues taught.

Or, as Lear, I pour'd forth the deep imprecation
By my daughters of kingdom and reason deprived
Till, fired by loud plaudits and self adulation
I regarded myself as Garrick revived.
Ye dreams of my boyhood, how much I regret you
Unfaded your memory dwells in my breast
Though sad and deserted, I ne'er can forget you.
Your pleasure may still be in fancy possess.

But if though the course of the years which await me
Some new scene of pleasure should open to view
I will say, while with rapture the thought shall relate me
Oh! such were, the days which in my infancy knew.

**Αγνάντεμα του χωριού και του σχολειού μου,
στο λόφο.**
(Βύρων)

Ω αγαπημένες θύμησες από τα παιδικάτα
Το τώρα φαρμακώνετε απ' τα παλιά σα 'ρχόστε
Τότε που η γνώση φύτρωσε στα σπέρματα της σκέψης
Και που φιλίες γεννήθηκαν μα πέθαναν πριν ζήσουν.

Πως λαχταρά η φαντασιά να τρέξει, να πετάξει
Να πάει να βρει τις συντροφίες που 'χα στις σκανταλιές μου
Πόσο γλυκά σας σκέφτομαι αγαπημένες μνήμες
Που κρύβεστε μέσ' την καρδιά την άδεια από ελπίδα.
Ξαναπηγαίνω στις πλαγιές των λόφων, στο λιβάδι
στο ποταμάκι π' άφριζε απ' τα τρελά παιχνίδια.
Να η εκκλησούλα, το σχολειό, που με το καμπανάκι
Μας φώναζε ν' ακούσουμε του δάσκαλου του λόγια.

Κι όταν τον Ληρ περίστανα, με λύσσα καταριόμουν
Τις κόρες μου που μ' άρπαξαν τη γη και το βασίλειο
και φουσκωμένος πια απ' έπαινους και από περηφάνεια
Σαν άλλος Γκάρρικ* ένιωθα και πιο τρανός ακόμα.
Ω αλλοτινά μου ονειράτα, πώς να σας λησμονήσω;
Η ανάμνησή σας άσβηστη καίει τα σωθικά μου!
Κι αν πικραμένος κι έρημος ποτέ δεν σας ξεχνάω
τι ακόμα η γλυκοφλόγα σας ζεσταίνει την ψυχή μου.

Μα κι αν στο διάβα της ζωής που καρτερεί μπροστά μου
άλλες χαρές μου έρθουνε και φέρουν άλλες μνήμες
θα πω, ενώ ένα σύγγεφο έκστασης θα με ζώνει:
Να, τέτοιες μέρες έζησα κι εγώ παιδί σαν ήμουν.

*Γκάρρικ: Διάσημος ηθοποιός παλαιότερης του ποιήματος εποχής.

Ωριμα
Στάχια

ΤΡΙΛΟΓΙΑ

Σ' Εσένα

Σε περιμένω.

Το ξέρω πως θά 'ρθεις,
ν' αποδείξεις
την ύπαρξή μου,
να ολοκληρώσεις
το είναι μου.

Γλυκιά η προσμονή.
Ίσως περάσει καιρός.
Όμως το ξέρω.
Θα έρθεις!

Ζω,
για να σε περιμένω.
Έλα...

Έλα κι εσύ

Κάποτε
κάλεσα τη Μάνα σου
κι Εκείνη ήλθε!

Τώρα ,
καλώ κι Εσένα
ώστε ο κύκλος
να γίνει
Τέλειος.

Έλα κι εσύ
και άλλο
μην αργείς.

Εμείς
σε καρτεράμε
και σ' αγαπάμε...

Ησύχασε

Ησύχασε,
και άλλο μη παραπονιέσαι.
Του μήνυσα να έλθει
με το αεράκι.

Δεν γίνεται,
θ' ακούσει
την πατρική φωνή.
Και θάρθει.

Μόνο που τότε,
μη το μαλώσεις π' άργησε
και μην του ιστορήσεις
το πόσο το προσμέναμε
μήπως και το πληγώσεις...
Μόν' πες του πως έτσι, ξαφνικά,
εκεί που δεν το περιμέναμε
ήλθε
σαν όλα τ' άλλα.

Και πως εμείς,
πολύ χαρήκαμε βέβαια
σαν όλους δα τους άλλους.

Και τότε,
συ κι εγώ, τις αγωνίες τόσων χρόνων
στις φούχτες θ' απιθώσουμε
θ' αφήσουμε τον άνεμο
άχερα να τις πάρει...

Νίκη

Ανεβαίνω στον Όλυμπο.
Κάθομαι στο δρόμο του Δία.
Μα τα χέρια ορθάνοιχτα
χαιρετάω το Σύμπαν.

Η εικόνα μου ταξιδεύει
στις εσχатиές του Διαστήματος
με την ταχύτητα του φωτός.

Μυριάδες χρόνια αργότερα
όταν εγώ σκόνη αστρική
θα έχω γίνει
τα τηλεσκόπια
των μακρινών Γαλαξιών
θα συλλαμβάνουν
τον χαιρετισμό μου.

Και τότε θάχω
νικήσει το χρόνο
νικήσει το θάνατο!

Αρμένισα

Αρμένισα
στα γαλανά πελάγη
των ματιών σου...
Μα η γοητεία τ' άγνωστου
μαγευτικού βυθού
με έθελξε κοντά του.

Κι ως βυθιζόμουν απαλά
στα νέρινα
άδυτα των αδύτων,
στην απαλάμη έσφιγγα
θυμίαμα ταπεινό
ένα καχύλι κόκκινο
κομμάτι
απ' την καρδιά μου...

Συνεύρεση

Ο ρεσεψιονίστ αδιάφορος.
Εσύ έτρεμες.

Η ανυπομονησία του ξεκλειδώματος της πόρτας.

Τα υπολείμματα τσιγαρίλας του δωματίου
σαν όλα των φτηνών ξενοδοχείων.

Η βρύση έσταζε μονότονα.

Κοντανασαίματα, καυτός ιδρώτας, γαλήνη.

Ο τοίχος καθρέφτιζε το φως
Απ' τη μισάνοιχτη πόρτα του λουτρού.

Κοιταχτήκαμε στα μάτια.

Τα στήθη σου ακόμη προκαλούσαν.

Στη γλώσσα μου αργόλιωνε
η γλύκα του φιλιού σου...

Ικεσία ασθενούς

Κύριε, μια χάρη μόνο σου ζητώ.
Σαν έλθει η Δευτέρα Παρουσία
κι οι σάλπιγγες της Κρίσεως ηχήσουν
κι οι πεθαμένοι όλοι αναστηθούν, σαρκίο
ξαναφορώντας το παλιό τους,
σ' έμένανε να δώσεις νέο σώμα
κι όχι αυτό που έχω τώρα, το φθαρμένο
από τους πόνους,
τις αρρώστιες
και τις κακουχίες...

Εκδρομή

Ανεβήκαμε
στην κορυφή ενός κυπαρισσιού.
Ένα τριανταφυλλί σύννεφο
ξεκολλημένο από 'να ονειρικό δειλινό
από αυτά που σε πλαντάζουν
ήρθε και μας πήρε ανάλαφρα
πάνω στην πλάτη του.

Μας ταξίδεψε πάνω από
κόκκινες θάλασσες
κι εγώ σε έσφιγγα πάνω μου
μη μου γλιστρήσεις.

Μας απίθωσε πάνω
σ' ερημική ακρογιαλιά
σπαρμένη με κίτρινη άμμο.
Μας υποδέχτηκε
ένας άγγελος του Τσαρούχη
παίζοντας φουσαρμόνικα.

Χορέψαμε βαλς.
Στροβιλιζόμενους
μας ρούφηξεν η θάλασσα
στο μυστικό βυθό της.
Μικρά καβούρια
κρατώντας αναμμένα κεριά
μας φώτιζαν το δρόμο.

Στο βάθος της υπόγειας σπηλιάς
ένα τεράστιο
φωσφορίζον στρείδι
μας κατάπιε...

Στη Μαίρη Κ.

Μια γλυκοφλόγα
από 'να σιωπηλό
τζάκι που καίει
και σκορπά
μια θαλπωρή
και μια μελαγχολία.

Μέλι και θάλασσας αρμύρα
και ξωκλησιού μεθυστική ευωδιά
ξεκόλλησες από βυζαντινή αγιογραφία
ατρύγητο αμπέλι με βαριά
από τις ώριμες σταφυλορόγες
κλίματά σου.

Μικρό κορίτσι κι ώριμη γυναίκα
ταυτόχρονα
δεσμώτρια του εαυτού σου
και μάρτυρας
όμως μαζί
κι ηρώισσα
κι απελευθερωμένη.

Μονάχη πήρες το μακρύ
το μονοπάτι. Όμως,
στιγμή τη μοναξιά
μην αιστανθείς
και μη λιποψυχήσεις.
Σου παραστέκω συντροφιά
εδώ σιμά σου.

Εωθινή προσευχή

Σ' ευχαριστώ
μητέρα,
φύση,
θεέ,
που μ' έφερες
στο φως του άνω κόσμου
αποσπώντας με
από τα σκοτεινά τενάγη
της ανυπαρξίας
όπου προώρισμαι
να επιστρέψω
τω καιρώ τω δέοντι.

Ως τότε, απολαμβάνω
κάθε στιγμή, κάθε λεπτό
κάθε ώρα, κάθε μέρα,
κάθε μήνα, κάθε χρόνο της ζωής μου
δοξολογώντας σε.

Ελεγεία στον Τάκη

Σιωπηλή η πομπή των που πέθαναν νέοι
πριν η σμίλη του χρόνου προλάβει να φθείρει
της νεότης το κάλλος,
στην ομίχλη του χρόνου μονάχη βαδίζει.

Κι έτσι αιώνια μένουν αγέραστοι, ωραίοι
μέσ' τις μνήμες, για πάντα, τα μάτια φλογάτα,
μαλλιά λαμπερά και δέρμα στιλπνό,
και νυν και αεί
θαλεροί, σφριγηλοί και ακμαίοι.
Αέναιοι, ακατάλυτοι, ιδανικοί εραστές.

Να, ο Αχιλλεύς, ο Πάτροκλος, ο Έκτωρ,
ο Λεωνίδας, ο Αλέξανδρος,

ο Ιησούς,

ο Παλαιολόγος,

η Ιωάννα της Λορένης

ο Μότσαρτ, ο Βαν Γκογκ

ο Ρήγας, ο Διάκος, ο Καραϊσκάκης

ο Μοντιλιάνι, ο Ρεμπώ, ο Μότσαρτ,

ο Έντγκαρ Άλλαν Πόε,

ο Τσε Γκεβάρα, ο Λόρκα,

ο Σαραντάρης, ο Καριωτάκης, ο Λαπαθιώτης,

η Ισιδώρα Ντάνκαν,

ο Γιάννης, Χρήστος, Κώστας, Γιώργος, Πέτρος,
Δημήτρης, Μανόλης, Βαγγέλης, Κοσμάς,
Λευτέρης, Σπύρος, Παναγιώτης, Φώτης, Νίκος,
Αποστόλης, Κυριάκος, Αντώνης, Βασίλης, Σίμος,
Περικλής, Στέφανος, Θανάσης, κι ο Ισαάκ, κι ο
Γιόχαν, κι ο Τζων, κι ο Ίαν, κι ο Ζωρζ, κι ο
Βιτόριο, κι ο Στανισλάβ, και ο Ιβάν....,

ο Άρης, ο Λαμπράκης, ο Πέτρουλας, ο Διομήδης,

ο Τζων κι ο Μπομπ οι Κένεντι,

ο Τζαίμης Ντην, ο Έλβις και η Μέριλιν,

ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ και ο Πατρίς Λουμούμπα

η Γκραίης Κέλυ, ο Λένον

ο Ζαφείρης, η Ζίνα,

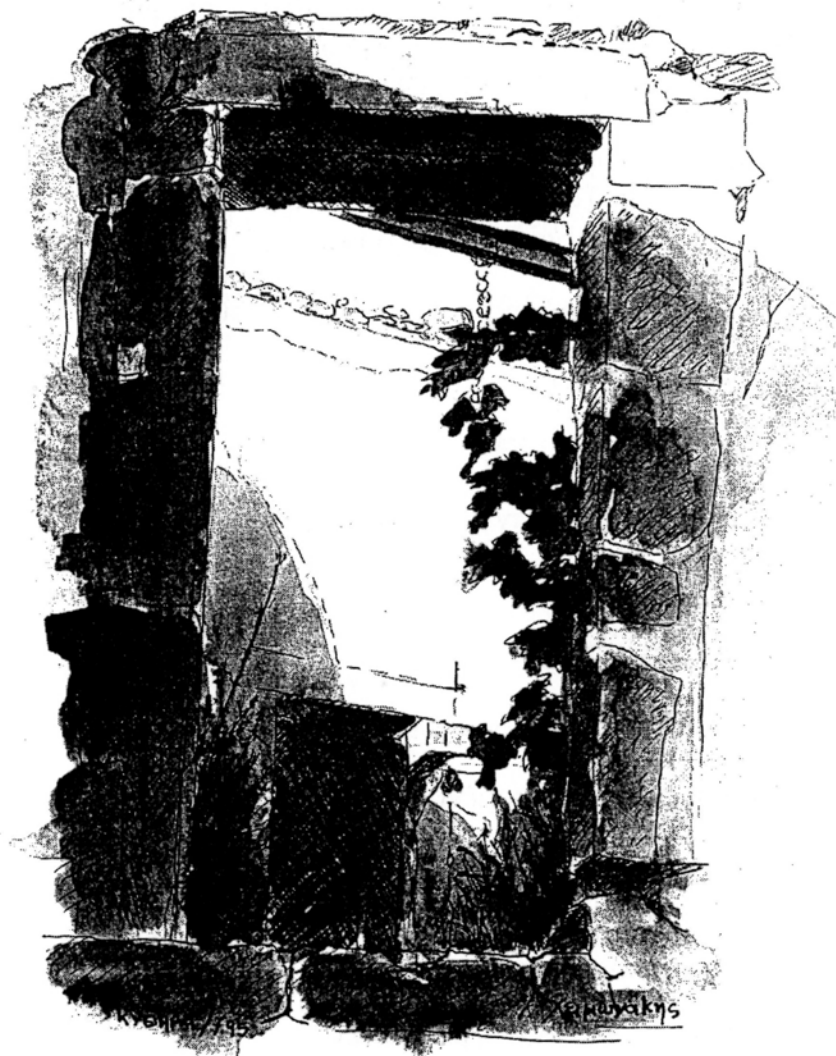
ο Άσημος, με τη θηλιά στο λαιμό,

ο Μάκης, με τα τρυπημένα χέρια

ο Πάνος με την φωτογραφική

ο Παύλος, με τα πράσινα μάτια
και τη μεγάλη καρδιά.

Κι ο Τάκης, των δεκαοχτώ χρονώ,
με μια σφαίρα στα στήθια...

Μονοκοτυλήδονα

1. Παιδική ανάμνηση

Μια φουσαρμόνικα Πίκολο
μια οβούρα...

2. Πόρνη...

Πόρνη
μάννα των προλεταρίων
του έρωτα.

3. Κάθε βράδυ...

Κάθε βράδυ,
στην προσευχή σου,
αποχαιρέτισε τη μέρα
που έχασες για πάντα.

4. Τρεις ρώγες...

Τρεις ρώγες:
του σταφυλιού
του δάχτυλου
του στήθους σου.

5. Στήθη

Τα στήθη σου τα έκανα
της μάνας μου μαστάρι.

6. Κομπολόι

Χάντρες στο κομπολόι μου
οι ρώγες των βυζιών σου

7. Άσμα ασμάτων

Άσμα ασμάτων
το παλλόμενο στήθος
κόρης που τρέχει.

8. Γυναίκα 1

Γυναικείο σώμα.
Το ύψιστο
έργο τέχνης.

9. Γυναίκα 2

Γυναίκα.
Κέντρο του σύμπαντος.

10. Φιλί

Φιλί.
Το ερωτικότερο
του έρωτα.

11. Θερμάστρα

Το στόμα σου στο στόμα μου.
Το σώμα σου ανάμεσα
στο στρώμα
και στο σώμα μου.
Η θερμάστρα έκαιγε...

12. Λούσιμο

Τρεις μέρες τώρα που δεν λούζω το κορμί μου
μη και χαθούν τα ίχνη απ' τα φιλιά σου.

13. Το χέρι σου

Το χέρι σου
ζεστό σπυργίτι
στη χούφτα μου.

14. Το κρεβάτι

Συμπρωταγωνιστής
κι αυτοσκηνοθετούμενος
στο κρεβάτι.

15. Έρωτας

Ο έρωτας
μανδύας που καλύπτει
τον φόβο του θανάτου.

16. Ο ήλιος αργολιώνει

Σούρουπο
κι ο ήλιος αργολιώνει
μια κουταλιά βούτυρο στο τηγάνι.

17. Ο δεκαπεντασύλλαβος

Ο δεκαπεντασύλλαβος μοσχοβολάει Ελλάδα.

18. Γριές

Γριές φτιασιδωμένες πουτάνες
οι εφημερίδες παραταγμένες στα περίπτερα
με πηχυαίους τίτλους και παρδαλά χρώματα
ψαρεύουν πελατεία.

19. Μονοκοτυλήδονα

Η μοναξιά και η ανδρεία
των μονοκοτυλήδονων
των μονόχορδων
και των μοναχοπαίδων.

20. Έλα παιδί μου

Έλα παιδί μου
να σου γνωρίσω
τον κόσμο.

21. Άγγελοι

Οι άγγελοι
υπάρχουν μόνο
στα προσωπάκια των παιδιών.

22. Μια παρτίδα

Μια παρτίδα σκάκι
με σικέ φινάλε
η ζωή.

23. Αθήνα

Αθήνα, τερατόμορφο χταπόδι
τρέφεσαι και κοπρίζεις.

24. Βλακεία

Βλακεία
μόνο ο Σολομώντας
θα μπορούσε επάξια
να σε υμνήσει.

25. Ο καλλίτερος φίλος

Ο καλλίτερος φίλος
ο εαυτός σου
εκτός κι αν πρόλαβες
εχθρό σου να τον κάνεις

26. Ξωκλήσι

Ξωκλήσι, ευωδιά
της λιβανιάς
του κεριού
του λαδιού
και του κυπαρισσιού.

27. Σκέψεις

Οριζόντιες σκέψεις
κάθετες αποφάσεις.

28. Ο άνεμος

Ο άνεμος έπνεε
τα λοίσθια...

29. Ο γλόμπος

Η γύμνια και η μελαγχολία
του κρεμασμένου γλόμπου
των σαράντα κεριών.

30. Πολιτείες του Βορρά

Πολιτείες του Βορρά
μόνο η βροχή σας ομορφαίνει.

31. Ενοικιαστές

Ενοικιαστές της γης.
Ούλοι.

32. Το εξπρές του απείρου.

Περιστασιακοί ταξιδιώτες
στο εξπρές του απείρου.
Να, τι είμαστε!

33. Οι μαγνητοκασέτες

Οι ξαντεριασμένες μαγνητοκασέτες
στις παρυφές των αυτοκινητόδρομων

34. Το αφτί μου

Αντένα στραμμένη στο διάστημα
αφουγκράζεται τα σημεία των καιρών.
Το αφτί μου.

35. Πόρνης αντίσταση

Ατομική ελευθερία:
Η λυσσαλέα αντίσταση της πόρνης
στον επίδοξο βιαστή της.

36. Το σφεντονισμένο σπουργίτι

Το σφεντονισμένο σπουργίτι
στην παιδική χούφτα.
Πρώτη εικόνα θανάτου.

37. Ανάμνηση

Σημαντικότερη
κί' από το γεγονός,
η ανάμνησή του.

38. Λήθη

Λήθη
το ρετσίνι του πνεύματος
για την επούλωση των πληγών.

39. Χρόνος

Τεράστια μπουλντόζα
ο Χρόνος
κινούμενος αργά
με ανατριχιαστικά σταθερή ταχύτητα
ισοπεδώνει στο διάβα του
τα πάντα.

40. Κρασί 1

Το καλό κρασί προστύχεψε
στο φτηνό ποτήρι.

41. Κρασί 2

Τέτοιο υπέροχο κρασί
είν' αμαρτία να το πίνεις.

42. Έδεσμα

Εξάισιο το έδεσμα.
Ή ο μάγειρας τεχνίτης
ή η πείνα μας μεγάλη.

43. Κυπαρίσσια

Κυπαρίσσια.

Μάρμαρο.

Μαυροντυμένες.

44. Σαρκασμός

Σαρκαστικό

πλατύ χαμόγελο

της νεκροκεφαλής,

με περιπαίζει...

45. Πλανητάριο

Το κρανίο μου.

Πλανητάριο

που προβάλλει το Σύμπαν μου.

46. Φάτσες

Φάτσες

πιο αστείες

κι από τη γελοιογραφία τους.

47. Λογισμός

Ο λογισμός τρεκλίζει

σαν τη σβούρα

στις τελευταίες στροφές της.

48. Τζάκι

Νανούρισμα

απ' τ' απαλό βογκητό

δυό σφιχταγκαλιασμένων ξύλων

που καίνε στο τζάκι

σ' έναν έρωτα-ολοκαύτωμα.

49. Σύννεφο

Το φουσκωμένο με βροχή
μαύρο σύννεφο
βαρύ μαστάρι φορτωμένο με νερό
αντί για γάλα.

50. Ουράνιο καρδιογράφημα

Ουράνιο καρδιογράφημα.
Αστραπή.

51. Πεντέλη

Η πτώση του κεραυνού
τοιμπάει με πόνο την καρδιά μου.
Η Πεντέλη εξαφανισμένη στη βροχή

52. Καρέκλα

Μακρύς ο ίσκιος της καρέκλας
νωχελικά στο πάτωμα χυμένος.
Δειλινό του Οκτώβρη.

53. "Η Μουριά"

Ασβεστωμένος κορμός, πράσινα φύλλα,
καρέκλες μπλε, θάλασσα, γαλάζιος ουρανός
καδραρισμένα στον καθρέφτη
της ταβέρνας «η Μουριά».
Νεκρή φύση.

54. Κίτρινα δίχτυα

Ο ψαράς με τα γυαλιά και τ' άσπρο καβουράκι
κουλουριάζει τα στεγνωμένα κίτρινα δίχτυα.
Απομεσήμερο του Οκτώβρη.

55. Καλημέρα

Ανοιίγω το παράθυρο.
Το τριαντάφυλλο κάτω στον κήπο
υποκλίνει το κεφάλι του
και με καλημερίζει

56. Ασπρόμαλλο παιδί

Μη σε ξεγελούν
τ' άσπρα μαλλιά μου
δεν είμαι παρά
ένα μεγάλο παιδί.

57. Παλιμπαιδισμός

Μάνα,
πάρε με πάλι στα γόνατά σου
και νανούρισέ με.
Κουράστηκα
να παριστάνω τον μεγάλο.

58. Αφροδίτη

Τα κορμμένα χέρια της Αφροδίτης
μου χαϊδεύουν το κορμί...

59. Αιδοίο

Ένα τεράστιο αιδοίο
που μέσα του,
όλοι οι αρσενικοί
πασκίζουν να τινάξουνε το σπέρμα τους,
Ζωή.

60. Χωρισμός

Κάθε χωρισμός
ένας μικρός θάνατος.

61. Ποιητής

Ποιητής.
Ο μέγας μυρικήσσης.

62. Ποίηση

Ποίηση.
Οίηση;
Κύηση και
Μύηση.

63. Η φωτογραφική

Πότε με τη φωτογραφική
και πότε με το χάλι κου
αιχμαλωτίζω τη στιγμή...

64. Πισίνα

Πισίνα.
Ανθρώπινο ενυδρείο.

65. Κλαδιά

Δύο μισάνοιχτα γυναικεία σκέλη
δείχνουν τον ουρανό:
Κλαδιά του φθινοπώρου.

66. Μωυσής

Από μοναχικό περίπατο
στο βουνό
σοφότερος γύρισες.
Μίλησες με
τον εαυτό σου
το θεό
και με τη φύση.
Κι οι τρεις σ' ορμήνεψαν πολλά.
Όπως τον Μωϋσή...

67. Ανέραστη

Όμορφη μα ανέραστη.
Φως λάμπας αναμμένης
σε άδειο υπόγειο.

68. Ζεϊμπέκικο

Σταμάτ' αυτό το ζεϊμπέκικο.
Είναι πολύ θλιμμένο.

69. Επιταγή

Να πολλαπλασιασθώ.
Υψιστη επιταγή
των απογόνων μου.

70. Déjà vu

Τοπίο γνώριμο.
Το έχω δει από ψηλά
όταν πετώ στα όνειρά μου...

71. Πορτραίτο

Πορτραίτο.
Μισό μάτια
μισό χείλια.

72. Όνειρο

Κρυμμένος στο κουκούλι του ύπνου
απολαμβάνει τ' όνειρό του.
Μη τον ξυπνάς.

73. Θαλάσσιο αιδούο

Κάθε κύμα κι ένα
θαλάσσιο αιδούο
που το γονιμοποιώ.
Οι γοργόνες και τ' άλλα
του πελάγου ζούδια,
παιδιά μου.

74. Κολυμβητής

Ξαπλωμένος ανάλαφρα
στα θαλάσσια κύματα
μυριάδες νέρινα στόματα
με παίζουνε και μου
φιλούν το σώμα...

75. Νεκρό έμβρυο

Βυθίστηκα
στα γαλαζοπράσινα νερά
της θάλασσας.
Νεκρό έμβρυο
συντηρημένο στο οινόπνευμα.

76. Φεγγάρι

Δες τι πελώριο
μισό φεγγάρι!
Σου το χαρίζω.

77. Φεγγαροθήκη

Φεγγάρι
το κάθε ποίημα.
Κι η συλλογή ποιημάτων
Φεγγαροθήκη.